

дължи, неспособен да надвие дълбокото си възмущение.

Ала Николай не седна. Само продължаваше и той да гледа своята рисунка, поразен от собственото си умение.

- Искан да пратя на баба Екатерина портрета си. Тя сега е пак в Свищов с малките. Ще нарисувам един и за Димитраки в Белград... - и младежът се мъчеше да разчете по лицето на търговеца как възприема тези негови „глупавини“...

Антон Цанков се взря внимателно в бледото, слабичко лице на сродника си. Внезапна тревога го прекоси. Предната вечер бяха получили писмо от Иван Денкоглу, че Николай Катранов, синът на Пауница, легнал болен от охтика. Смятали да го пратят в Крим. Нима и този даровит Николай, синът на Севаста, тъй нежен и чувствителен, чедо на Христати Павлович, щеше да се погуби?

И той разглеждаше смаян листовете, които малкият братовчед вадеше от чекмеджето и му ги показваше един по един.

Това беше голямо дарование. Този живописец щеше да украси библиотеки и пинакотeki с български картини - за „прославление на отечеството“.

Николай чакаше изтръпнал думата на богатия си сродник. От нея зависеше всичко. Животът му, бъдещето му...

И тогава му се стори, че сънува.

Антон Кирияк леко погали лицето му, с овлажнени от възмущение очи.

- Ти ще дойдеш с мене във Виена. Там ще учиш в Академията живописство. От тебе търговец няма да стане. Отецеството има нужда от твоята дарба...

Старият прислужник изгледа поразен нечакания гост и се спусна да му вземе подплатената с лутър шуба.

- Обличай се, Николай, и ела с мене. Във файтонът чака. Минавах случайно от тука, на връщане от гуляй с някогашни акра-